

A világon élni csak h?sként érdemes

2024 március 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

El kell felejteni az évtizedekig belénk vert „merjünk kicsik lenni” alapállást!

Több mint fél évszázada, az 1968-as Egri csillagok-film óta reménykedve várunk egy olyan, szívünket megdobogtató, fölemel?, hazaszeretetre nevel?, büszkeségre okot adó magyar történelmi filmre, amely végre nem a kicsinységünket, jelentéktelenségünket próbálja belénk verni, amely nem kigúnyol, amely nem az állítólagos és kollektív történelmi b?neinkért ostoroz minket, és amely után nem lesütött szemmel, szégyenkezve kell hazakullognunk a moziból. Ötvenhat éve nem készült olyan nagyszabású történelmi filmünk, amelyre fentiek igazak lennének. Kisebbeket persze forgattak, amelyek adott esetben szépek voltak, meghatók, esetleg frappánsak. Nem rossz a Szabadság, szerelem, megható az Örök tél, üt?s a Blokád, zseniális a Semmelweis, és még akad néhány fontos filmünk a közelmúltból. Ám nagyszabású, a magyarság közérzületét évtizedekre meghatározó, önbecsülését gyógyító, korszakos történelmi tabló az Egri csillagok óta nem készült. Így látom – s minthogy ez egy vélemény, még az is lehet, hogy nincs igazam.

Megfigyelésem a következ?.

Tízb?l két magyart nem érdekel, s?t kifejezetten nem is akarja, hogy a történelmünkr?l filmek készüljenek, pláne olyanok, amelyekben világraszóló sikereinkr?l, vitézségünkr?l, bátorságunkról van szó. Ez ugyanis – szerintük – „magyarkodás”. A sok száz színésznek, statisztának, berendez?nek, kosztümösnek, kaszkad?rnek kifizetett pénzt inkább óvodai genderoktatásra fordítanák.

E tízb?l két magyar úgy látja: a magyar genetikusan alattvaló, lúzer, nagy királyaink gonosz hódítók voltak, a nándorfehérvári gy?zelem nem a magyarok érdeme, a mi fontos csatáink: Augsburg, Merseburg, Muhi, Mohács, Világos és a Don-kanyar, Trianont pedig megérdemeltük. Ezek a honfitársaink akkor is inkább a Szulejmánon vagy a DK-tévén lógnak majd, ha elkészül a Hunyadi-filmsorozat. ?k azok, akik meg sem nézik, mégis lepontozzák majd a Most vagy soha! cím? alkotást az internet bugyraiban. Ett?l pár pillanatra boldognak képzelik magukat, hogy aztán folytassák létezésüket: a gy?lölködést?l gy?lölködésig tartó vegetálást. Nekik minden szép és fenséges, ami t?lünk nyugatabbra történt és történik, és minden mucsai és szánalmas, ami magyar. E tízb?l kett? a rovatom címéb?l az a bizonyos másik Magyarország, amelynek tagjait lehetetlenség fölemelni, szépre-jóra tanítani, bármir?l meggy?zni, akikre nem hat sem ész, sem szív. DK-sok és kész. ?k azok, akik a magyar válogatott meccsei után büszkén hencegnek vele, hogy az ellenfélnek szurkoltak. Velük sajnos nincs és soha nem is lehet közös nevez?, kiegyezés, hiszen nemhogy a nemzeti minimumot, de a nemzetet is tagadják, körberöhögik.

Tízb?l nyolc magyar viszont (legyen akár jobb- vagy baloldali) évtizedek óta várja, hogy elkészüljön végre a mi korunk Egri csillagokja. Hogy ne a Rettenthetetlent kelljen el?kotorni, amikor honfiúi lelkesítésre vágyik, hanem valamit, ami a miénk. Ami rólunk, magyarokról szól, igaz és megható, büszkévé tesz és fölemel.

„Évszázadok óta (nagyjából a Hunyadiak óta) diktatúrák, gyarmatosító, er?szakos nagyhatalmak elnyomása alatt élünk, hazánk folyamatosan kényszerpályán mozog, önállóságunk most is csak részleges. Történelemkönyveinket rendre átírták az éppen aktuális idegen elnyomóink, mert nem akarták, hogy büszkék legyünk történelmünkre, h?seinkre. Ezért van az, hogy még ma is sok honfitársunk berzenkedik mindent?l, ami magyar, ami hajdanvolt dics?ségünkre emlékeztet. Évtizedek alatt beléjük nevelték a félelmet, a gátlásokat, ezért ?k azt hiszik, ez a normális. (Így keletkezett az egyik leggy?löletesebb magyar szó: a „magyarkodás”.) Most tanuljuk éppen, hogyan egyenesedjünk föl újra, hogyan legyünk büszkék önmagunkra. Ehhez kellenek, kellenének kapaszkodók. Olyanok, mint az Egri csillagok, amely könyvben és filmként is elképeszt?en népszer? mind a mai napig.”

Mindezt öt éve írtam. Jelentem: óhajom meghallgatásra talált. Bán Mór nagy siker? Hunyadi regényciklusából tízrészes filmsorozat készül, amelyet talán már az év végén bemutatnak. A beharangozó felvételek alapján több mint ígéretes.

Néhány nap múlva mozikban látható a Most vagy soha! Hihetetlen, de március 15-r?l, történelmünk egyik legfontosabb napjáról nem készült id?tálló film. (A Föltámadott a tengert sajnos rozsdaként fölfalta a beletuszkolt bolsevik propaganda.) Miként a legfontosabb napjainkról, legjelesebb uralkodóinkról sem készült. Pedig nekünk nem kell történelmet hazudnunk, h?söket lopnunk magunknak, mint némely szomszédunknak, „csupán” megírnunk, megfilmesítenünk, ami történt.

Biztos vagyok benne, hogy minden jószándékú magyar (a tízb?l nyolc) egy szerethet?, katartikus filmre vágyik. Hogy ilyen lesz-e a Most vagy soha!, még nem tudjuk. Ám a film esetleges zsenialitásától vagy hibáitól függetlenül már most kalapot emelhetünk az alkotók el?tt, hogy egyáltalán bele mertek vágni. Ráadásul azzal a nemes szándékkal, hogy példamutató, fölemel?, nemzeti büszkeséget okozó alkotást készítsenek. Ahogyan a szándék-etika tanítja: a cselekedet erkölcsi értéke nem függhet az eredményt?l, hiszen az a döntés idején még kétséges – kizárólag a szándéktól. De azért abban is bízunk: nemcsak a szándék, hanem az eredmény is díjazható lesz. (Az

pedig tökéletesen lényegtelen, mit vartyog majd a 444 meg a Telex, hogyan habzik majd a neten az a bizonyos tízb?l kett?. A borítékolható gonoszkodás, amit kieresztenek majd magukból, valójában csak önmagukról szól.)

A 2010 el?tti évtizedekben legtöbbször a szándék is hiányzott valami nagyszabásúra. Csak egy példa. Bár komolyan vehet? filmünk máig nincs a honfoglalásról, a paródiájára jutott pénz, energia. Pedig nem mindegy a sorrend. Amely nemzetnek van önbecsülése, el?bb gyártja le a komolyat, csak utána a kifigurázósat.

A Monty Python csak azután kacagtatta meg a világot Artúr királlyal, hogy el?tte kazalnyi komoly film született róla.

Mi viszont sokáig úgy viselkedtünk, mint egy legy?zött, megtört, szétdarabolt nemzet.

Rendez?ink, dramaturgjaink, forgatókönyvíróink nem gyógyítani akartak, hanem sót szórni lelki sebeinkbe. Lenyomni minket a sárba. Filmiparunkat maguktól elalélt, tehetségtelen „sztárrendez?k”, egymást körbekaseroló, „freeszfe”-s pojácák, színészn?ket molesztáló szatírok, szivárványos aktivisták, amerikanizált senkik uralták. Ezek maffiaszer?en védték egymást, tisztségeiket örökös hitbizománynak, az országot fej?stehénnek gondolták.

Aki Istenr?l, hazáról beszélt, azt oda sem engedték, vagy piranhaként nekiestek. Végtelen közpénzt elégetve nézhetetlen, bornírt m?vészfilmeket hánytak ki magukból, amelyekr?l jóérzés? magyar sikítva menekült ki a moziból (már ha volt olyan rutintalan, hogy beült). De legalább a nyugati liberális haveroktól díjes?, a Magyar Narancstól meg az ÉS-t?l havi buksisimi járt e „m?vészetért”.

E belterjes, agresszív, a magyarok ügyeire sercint? kompánia kifüstölése nehezebb feladat volt, mint Augiász istállójának kipucolása, s talán még a folyamat végén sem vagyunk. Ám az els? eredmények már látszanak. Évr?l évre egyre több a jó magyar film. Látványosak, hatásosak, igényesek. Egyszer s mindenkorra el kell felejteni az évtizedekig belénk vert „merjünk kicsik lenni” alapállást!

Amely nemzet nem emeli föl a fejét, nem ápolja hagyományait, nem tiszteli nagyjait, az el?bb-utóbb elt?nik a süllyeszt?ben.

Akár a Most vagy soha! lesz korunk nagy filmje, akár a Hunyadi-sorozat, akár valami utánuk következ? alkotás: nem szabad megállni, menni kell tovább! Mert:

A világon élni csak h?sként érdemes.

Borítókép: Jelenet az 1968-ban készített Egri csillagok cím? filmb?l (Forrás: Pannonia Entertainment Ltd.)

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló